4. 10. 2026 – Bohu budiž dík

1. čtení: Ez 31, 1-15

Píseň: EZ638 – Díky, za toto krásné ráno

Základ kázání: 2Kor 9

Kázání: Milí shromáždění,

Bohu budiž vzdán dík za *jeho* nevystižitelný dar! Ačkoli v případě Asýrie (= Ašúru) si všichni její obyvatelé mysleli stejné, jako v Egyptě. A stejné, domněle „moderní," dnes: Vše dobré jsme si zařídili sami. My jsme si to vybojovali, vybrečeli, vymodlili, vymorálkovali, vydřeli, vyvěřili. A v případě listu do Korintu Pavel děkoval za finanční sbírku pro jeruzalémský sbor. Něco takové je přece *just lidská* oběť, práce, výkon, snaha! Co už jiného by byl *náš* výkon?

A *přesto* Pavel zakončuje: Díky *Bohu*, za *jeho nevystižitelný* dar. Přitom to byl pytel peněz. Co je na něm nevystižitelného? Co je na něm *božského*?

Alespoň na neděli Díkčinění by mělo být zřejmé: VŠECHNO. Jak nevystižitelné je pro nás dodnes popis *všech* atomů a molekul byť jedné mince. Natožpak jejich pytle. Jak *nepředstavitelné* jsou pro nás dodnes jejich elektrony – bez nichž by se vše rozsypalo právě na jednotlivé atomy.

Zdánlivá banalita – mince – a kolik *práce* muselo a musí být vykonáno, aby někdo vůbec *objevil* kovové materiály na její výrobu. Aby se k nim někdo prohrabal „křemenem skály." Vynesl je ven. A pak někdo musel vědět, jak oddělit zeminu od kovů. A udělat to. A pak někdo musel vědět, jak zpracovat kov do mince. A pak to udělat.

A *teprve pak* může někdo hrozně „obětavě" dát tu minci do sbírky. Ale všechno ostatní musel udělat někdo jiný. Tedy to všechno obtížné, náročné, těžké, špinavé. A i v metalurgii pro takřka všechny přítomné *nevystižitelně* – a pak *neproveditelně*. Co potom např. ty geodetické průzkumy?

A biblicky: *Někdo* musel *nejprve* stvořit tu zemi. Tu horu. Ty kovy. Sluneční soustavu, bez nichž by nemohly být ty kovy ani hora ani země. Natožpak lidé, kteří by je pak mohli nějak užívat. A k tomu také celou alespoň jednu galaxii. Jak jen *ta jedna* je nám nevystižitelná! A galaxií jsou miliardy…

Přitom taková zdánlivá banalita, samozřejmost: Mince, kterou jsme *my* tak obětavě věnovali na sbírku pro „svatou věc" (svaté město Jeruzalém!) Jenom mnohem víc už do existence té mince vložili ostatní lidé.

A Bůh. Co potom s takovou bankovkou? Kolik práce kolika *ostatních* bylo a je nezbytné pro zdánlivou banalitu bankovního převodu?

Jenže o tom nepřemýšlíme. Protože kdybychom znali byť základní principy a procesy i dalších „samozřejmých" skutečností vlastní existence, pak by vděčnost byla *nevyhnutelná*. Jakým způsobem se například dostávají atomy kyslíku z úst či nosu do krve? Jaký *to* je zázrak!

A v Novém Zákoně je to o to podivnější, že už Starý Zákon jde *ještě mnohem dál*. Např. prorok Ezechiel opěvoval, chválil, vyvyšoval krásu, velikost, úžasnost *Asýrie*. To byl tak zásadní nepřítel Božího lidu, jako bychom my Češi takto opěvovali nacistické Německo nebo Sovětský svaz. A Ezechiel *takové* vyvyšuje dokonce nad *krásu ráje*!!! Asýrie, tak strašná jako nacistické Německo nebo Stalinské Rusko, bylo tak úžasné, že se jí *nevyrovnaly* nejen žádné jiné „stromy" – tedy říše a společnosti – ale ani žádný strom v *zahradě Boží*.

Takhle opěvovat *takového nepřítele*? Takhle vidět *objektivní realitu* světa? Pravdu? Vidět, přiznávat a nahlas vyzpěvovat skvělost, velikost, vznešenost, úžasnost někoho *zcela opačných* věr, tradic, způsobů, náboženství, kultury? Skupiny, která zničila také celý Severní Israel – a dobyla i Egypt?

Jak nevystižitelný Boží dar. Vyslovený *Hospodinovým* prorokem. Na účet zcela strašlivého, nenáviděného nepřítele. Tak převelice jonášovské! Tak převelice *nepochopitelně* už v době apoštola Pavla. Co potom dnes? Dnes *už* není běžná ani obyčejná slušnost a důstojnost a poctivost vůči protivníkovi byť *názorovému*. Hnus, špína, podrazy, lži, ponižování, zamlčování, hraní si na hloupé – a klidně i zavraždění – jen proto, že někdo má jiný *názor*. A pak *opěvování* takových vražd zcela veřejně – v tzv. „vyspělém" západním světě. Jen blázen může věřit v nějaký „pokrok" lidstva, když je zřejmý jeho Biblí *již vždy* zvěstovaný úpadek a pokračující vzdalování se od Boha…

Tak i Asýrie se zhroutila a rozsypala. A stejně také Egypt. I ta babylonská říše. I ta perská. I ta římská. Stejně jako Velkomoravská. Jako první republika. Jako Sovětský svaz i nacistické Německo. Jako všechny ostatní říše a skupiny. Kolik náboženství zmizelo v propadlišti dějin. Kolik „křesťanských" skupin a „církví!"

Tak jim „jen" byla cizí vděčnost Bohu i lidem. Tak je prostě nezajímalo, jak co funguje. Tak je prostě nezajímala pravda. Tak je prostě nezajímalo, jak fungují zcela základní procesy nezbytné pro lidskou existenci už jednotlivce. Natožpak společnosti. Nebo nástrojů. No a co!

No tak pýcha. Arogance. Hloupost. Modly. Naprosto idiotské a zhoubné ideologie, nápady, podskupiny. A tak, samozřejmě, smrt, úpadek,

rozklad, degenerace, hniloba, sebedestrukce, rozpad a… propadliště dějin. Tak jednoznačně a pořád dokola, že úpadek až do *podsvětí a propasti*.

Tolik říší. Kultur. Společností. Skupin. Věr. Pověr. Vztahů. Lidí. Duší.

„Jen“ proto, že byli nevděční a nevděčné?

Vždyť i dnes vidíme stejné. Na všech úrovních lidské existence. Ano, „jen“ nevděk bohatě stačí. Jak *nám* vadí nevděk ostatních! Jak se takovým lidem vyhýbáme! Další dobro jim samozřejmě *nečiníme*!

Také proto Bible od počátku do konce neustále přímo i nepřímo připomíná vděčnost. Nezbytnost vděčnosti. Za to všechno, co za nás, pro nás a před námi udělal někdo jiný. Co *také pro nás* udělal někdo jiný. Už jen proto, abychom vůbec byli naživu. Kolik námahy Boží i *všech* generací, které nás spojují s prvními lidmi!

A tato nezbytnost, povinnost vděčnosti nutí ke znalosti pravdy. K alespoň základnímu porozumění alespoň základních procesů vlastní biologické existence. Nástrojů a předmětů, které považujeme za tak samozřejmé. Protože i to vše „samozřejmé“ je přece námahou a prací a obětí a darem *ostatních lidí*. A Boha.

Kterým za to máme projevovat vděčnost. Jinak pohrdáme tolika lidmi před námi i kolem nás. Tolika dříči. Tolikou obětí tolika lidí před námi. Tak často a samozřejmě už těch nejbližších.

Tak i apoštol Pavel mírně ironicky připomínal křesťanům v Korintu, jak a co je sbírka pro Jeruzalém. Jak funguje vděčnost. Co a jak působí – vděčnost v ostatních! Proč by přece ostatní byli vděční nám, když my jsme vůči nim nevděční?

Proč by kdokoli dělal cokoli pro nás, když máme dojem, že oni tím jen plní své povinnosti, a tak naše *práva*? Proč by s námi vůbec někdo trávil čas? Nedej Bože domácnost, život, rodinu, sbor, církev, svět? Proč by pro nás dělal kdokoli druhý cokoli hezkého nebo dobrého – když to považujeme „jen“ naše právo a jejich povinnost?

A tak i Pavel připomínal, že vděčnost je mnohem lepší způsob života i než motivace. Než nátlak. Vydírání. Manipulace. Nucení. Donucování. A jak často je to opomíjeno, když i církve citují ono „kdo štědře rozsévá, bude štědře sklízet“ a „radostného dárce miluje Bůh.“ Už vynecháním hned následujícího: „Každý ať dává tak, jak se sám ve svém nitru rozhodl. Ať *nikdo* nedává s nechutí. A už vůbec ne z *donucení*.“

No za to by nás i dnes církev hnala. Hlavně přece musíme „motivovat“ lidi k tomu, aby dávali ty peníze na absurdně předražené provozy tolika sborů, seniorátů, církevního ústředí i církve samotné! Abychom sloužili tolika církevním institucím – a většina je v lepším případě zbytečná. A ne náhodou je tomu stejně také s necírkevními institucemi. Kdepak zvěstovat

a plnit pravdu svatých Písem – *celou* pravdu a *nic než* pravdu: „Ať nikdo nedává z donucení nebo s nechutí!“ Opět typické Boží slovo – zcela proti lidské přirozenosti, která s chutí nutí a lže a manipuluje pro prachy a vlastní zisk!

Jak nevystižitelným Božím darem tedy zůstává vůbec možnost darovat. Tedy svobodně, dobrovolně vzít své a dát jinému. Jak nevystižitelným darem je možnost být vděčnými – děkovat. Jak nevděčné jsou naopak už malé děti – jak obtížné je naučit už *děti* děkovat. A aby *oplácely* „stejnou mincí.“

Tím obtížnější, když tolik dospělých je tak nevděčných. Tolik Božích darů považují za práva. Za „zaslouženou“ odměnu. Za *samozřejmost* – už existenci světa samotnou. Nebo existenci *vlastní*. Všechno dobré.

Tak se raději přidávejme k apoštolu Pavlovi. I proroku Ezechielovi. A tak upřednostňujme pravdu před vším ostatním. A tak vděčnost nejprve Bohu za *vše*, co dává. I když to považujeme za soud a trest a nespravedlnost. Nebo za samozřejmost nebo vlastní „práva.“ Protože to vše je jen další pýcha, arogance, povyšování se. Jen další „pozdvižení, povýšení srdce.“

Kterým se odsoudilo tolik říší, skupin i jednotlivců před námi. K úpadku a propadu až do podsvětí a propasti. Také ten Ašúr – Asýrie.

To raději nepřestávejme děkovat – v první a poslední řadě *Bohu*. V každé situaci. Za všech okolností. Za tolik dobra *zdarma* nám *již vždy* vykonaného. I za dobro, které Bůh vykonal pro ostatní. I pro naše úhlavní nepřátele. Jak kristovské to přece je!

A pak začneme pomalu chápat hloubku a úžasnost Boží milosti. Co všechno jsou Boží dary. A kolik tak nevystižitelných darů se děje v každém okamžiku jen ve vlastním těle. O kolik víc pak v celém světě. Po celé lidské dějiny. A dokonce i po nich.

Bohu tedy budiž vzdáván dík – vždy, všude, za *vše* co nám dává. Za vše, co nám bere. Za *vše* co dopouští. Protože *vše* Boží je pro spásu *každého* člověka.

Amen

Píseň: EZ398 – Aj, jak jsou milí tvoji příbytkové; 1.-6. sloka